

Hal Ebbott és un escriptor novaiorquès. Té un màster en escriptura creativa per la New School de Nova York i és membre del Vermont Studio Center. *Entre amics* és la seva primera novel·la.

Marc Rubió (Barcelona, 1968) viu a Sabadell i és llicenciat en filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Va treballar com a corrector per a diverses editorials i a la secció de català d'*El Periódico* fins que va decidir dedicar-se exclusivament a la traducció de l'anglès de novel·les i assajos. Entre d'altres, ha girat al català obres d'autors com Paul Auster, George Orwell, John le Carré, Salman Rushdie, Maggie O'Farrell, Nickolas Butler, Brit Bennett i Rebecca Makkai.

The Guardian — «*Entre amics* és una descripció inspiradament honesta i commovedorament íntima de l'abús, les dinàmiques familiars i l'autoengany. És una obra d'observació profunda i psicològicament astuta, apassionada i despassionada alhora, que capgira la vida dels seus personatges de manera tan despietada i reveladora que és difícil no gaudir de veure com finalment s'ensorra una falsa façana.»

Kirkus Reviews — «Sovint, a obres d'aquesta mena, se'ls s'aplica l'etiqueta d'"inclement", però aquest mot no basta, ni de bon tros, per descriure el que hi passa: és un llibre molt elegant, però al seu nucli hi ha una cruesa que pot resultar difícil de mirar.»

Publishers Weekly — «Ebbott recrea un món on les maquinacions mentals s'imposen a la moralitat. Una obra seductora.»

The Bookseller — «*Entre amics* és una novella perfecta: veloç i magnífica, pulcrament escrita i desbordant de preguntes que perduren en la ment.»

John Irving — «Una tragèdia familiar escrita amb un gust exquisit.»

Richard Ford — «De la mateixa manera que una intel·ligència poderosa, una veu contagiosa o una visió renovadora poden alterar la manera com observem i responem al món, *Entre amics* em va endinsar en el seu ambient impertorbable i em va fer viure els meus dies d'una altra manera. No és una fita menor per a una primera novella —ni per a cap novella.»

Claire Lynch — «*Entre amics* és una novella intel·ligent i plena de matisos sobre el dany que les persones estan disposades a suportar en nom de la lleialtat i la comoditat. El desig profund d'escoltar únicament la història que volem, o necessitem, que sigui certa. Em va captivar del tot.»

LitHub — «Entre amics té ecos de la brillantor de Salter, en els seus traços elegants, les seves metàfores impecables i el reflex de les esquerdes i les implosions devastadores que perduren sota la superfície dels nostres vincles més propers.»

The Washington Post — «La prosa d'Ebbott és refinada i aforística, i recorda l'obra de James Salter i John Cheever... Les frases passen coll avall com un gintònic fred en un dia calorós. El punt de vista llisca d'un personatge a un altre, endavant i endarrere en el temps, però hi ha substància per sota de les superfícies resplendents.»

Hal Ebbott

Entre amics

Traducció de l'anglès de Marc Rubió

ANTÍPODA, 98

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Among friends*

© Hal Ebbott, 2025

Primera edició: febrer del 2026

© de la traducció: Marc Rubió, 2025

Adaptació de la coberta de l'edició de l'editorial De Bezig:

© de la il·lustració de coberta: Moker Ontwerp

© de la fotografia de l'autor: Beowulf Sheehan

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi sL, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi sL

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter/X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Tono Cristòfol

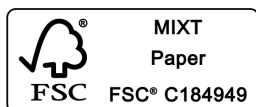
Correcció: Miquel Saumell Santaegènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 19812-2025

ISBN: 979-13-87726-20-1

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

El veritable infern de la vida és que
tothom té les seves raons.

JEAN RENOIR

I

A la llunyania, uns nois es precipiten d'una banda a l'altra d'una gespa impecable, perfectament segada. La pilota pre-diu els seus girs; la suor se'ls escampa com la molsa per la samarreta. Finalment pararan i pujaran el turó, els somriures radiants, exhaustos. Un d'ells dona una empenta a un altre. El grup l'acull, aquest acte d'amor.

És a ell qui observa l'Amos, el noi d'ulls marrons que ha rebut l'empenta i contempla el campus com si fos seu, que avança a passes llargues, relaxades. No ha parlat gaire, però el silenci no l'empetiteix. La seva presència sembla, per a la resta, tan inevitable que no necessita fer-se notar.

Mentre dinaven, encorbats com soldats sobre les safates, algú li ha llançat una poma. Ford, li ha cridat. El noi l'ha entomat, hi ha fet una mossegada precisa, violenta, i, amb un copet, l'ha deixat sobre la taula. Els altres han rigut. La polpa brillava com un os.

Al terreny de joc s'havia mogut amb l'elegància desmenjada d'un prodigi, natural i fàcil. L'Amos ha sigut millor, i en aquell moment se n'havia alegrat. Però ara que camina

al seu costat, se sent avergonyit de l'esforç que ha fet. Les hores d'estiu que ha passat suant li semblen més penoses i desagradables.

Al seu voltant, el campus s'estén aplacat pel sol d'agost. Els camins deserts travessen com venes les esplanades d'herba. Només han tornat els esportistes; avancen en grups reduïts, les veus distants i apagades.

—Jo vaig aquí —diu el noi.

Els altres fan que sí amb el cap i continuen caminant. Llavors l'Amos recorda que aquell també és el seu edifici. Es gira, torna al trot.

—Vius aquí? —pregunta el noi.

—Sí, tu. —L'Amos arronsa els ulls com un vell que inspecciona la seva granja—. Des d'aquest matí.

El noi riu suaument. Li estén una mà càlida, colrada com un guant.

—Emerson.

—No era Ford?

—Tots dos valen.

—Amos.

—O sigui que tu ets el tio que ha portat els llums.

—Compartim habitació?

El noi fa un gest amb el braç.

—Sí, tu —diu—. Des d'aquest matí.

1

Havien marxat a l'hora prevista i anaven a bon ritme. Sobre seu el cel llis, tibant com un llençol. Les carreteres estaven buides, la llum era d'un blau fred, catedralici. L'Amos no conduïa gaire sovint, però li agradava: la manera com el cotxe els embolcallava dins dels revolts elegants, com s'emballava sota el seu peu.

La terra passava a tota velocitat: arbres, arbres, una interrupció rocosa. Va observar un graner que s'acostava i quedava enrere en un tres i no res. Teules descolorides, piles de llenya al porxo. Era principis d'octubre. L'estiu s'havia retirat, encara no hi havia als ràfecs la gelor de l'hivern. Les coses semblaven mal·leables, obertes. Encara quedaven alguns bons dies.

La Claire va sospirar i va tancar el llibre. L'Amos es va girar mentre li acariciava el genoll. Ella va somriure sense dir res i va arregar el cap a la finestra. Darrere, l'Anna observava.

—Si plou —va dir—, podrem mirar una pelli?

S'havia adonat que el seu pare intentava pensar alguna cosa per dir.

—Hi ha previsió de pluja? —va preguntar l'Amos.

La Claire va aixecar el cap.

—Fins a quin punt vas poc preparat per si plou?

El retret no estava exempt d'afecte. A la Claire li agradava prou la calma extrema amb què l'Amos descobria que s'havia descuidat de ficar alguna cosa important a la maleta. Tot i així, també hi havia vegades que aquesta deixadesa feia que anés amb una roba tan inadequada que sentia una ràbia desconcertant. Llavors gairebé li venien ganes de clavar-li una bufetada, com si fos un nen, un borratxo que es negués a parar de xerrar. Li semblava que, en un cert sentit essencial, era una persona poc seriosa.

L'Amos hi va treure importància.

—Ha de ploure?

L'Anna es va arronsar d'espatlles.

—En tot cas —va dir la Claire—. Res de caramels durs. Ordres del metge.

L'Amos va esbufegar.

—Què? —va preguntar l'Anna.

—El teu pare ha tingut mal de queixal i es pensava que es moria.

L'Amos va deixar-ho passar sense dir res. Va mirar l'Anna pel retrovisor. Ella li va tornar la mirada. Ell va fer una ganyota, les celles arrufades, com si algú li hagués demanat que abaixés la música. La mirada sulfurada de la Claire li va encendre la galta.

—No plourà —va dir l'Amos—. Pel seu aniversari, no. L'Emerson no ho permetria mai.

Aquell matí, l'Amos s'havia assegut a la vora de la cadira mentre una auxiliar anava a buscar el dentista. La sang a la pica l'havia portat allà, una petita inflor a la part posterior de la mandíbula. Una inflor: així és tal com ho havia descrit per telèfon. Com un turonet. Què era el que no havia volgut dir? Bony, esclar. Perquè tothom sabia què venia després que et trobessis un bony, i la sang que havia escopit era un senyal inequívoc que el personatge de la pel·lícula moriria.

La Claire li havia assegurat que no era res.

—Soc metge —li va dir.

—I també la meva dona —va contestar-li ell—. Necessito una opinió imparcial.

—Raó de més per confiar en mi. No hauria d'estar més predisposada a alarmar-me?

En aquell moment això li havia semblat un bon argument, però mentre l'Amos sentia cruixir la cadira sota seu, es va adonar que silenciosa que estava la consulta, que buida. Sí, va pensar, hi hauria d'estar més predisposada.

—Amos —va dir el doctor Phillips mentre entrava per la porta. Va assenyalar cap al taulell—. Fil dental?

L'Amos va remenar el cap.

—Val més que coneguis el meu veritable jo.

—D'acord —va dir l'home en to eixut—. Donem-hi un cop d'ull.

L'Amos es va tirar enrere a la cadira. Era una broma estranya, certament. Tenia gràcia? Sí, una mica, no pas moltíssima, però prou. Sens dubte en tenia prou per a la consulta d'un dentista. Què esperava? La gent li feia bromes més bones que aquesta? Davant de qui s'estava justificant? Per què no callava i ja està?

El cap se li'n va anar aquí, i es va afanyar a buscar idees i feines, bromes i observacions. Anava a les palpentes, com els dits desesperats i famolencs d'un noi que es baralla amb el gafet d'un vestit. L'Amos sabia el que feia: somriure, riure, oferir apartats irònics. Fixa't en mi, volia dir amb aquella comèdia, fixa't que relaxat, que despreocupat. Era tot esperança, buida i esporuguida.

Al cap d'un moment, l'home es va enretirar i va girar cua.

—No tens res que t'hagi de preocupar.

L'Amos es va adonar novament que volia mostrar una expressió serena, però a pesar seu s'estremia d'adrenalina i alleujament.

—Res? —va preguntar.

—Encara no t'han tret el queixal del seny, veig —va dir l'home mentre llençava els guants en una paperera que hi havia a tocar de la porta.

—No —va contestar—, la meva mare...

Però l'Amos havia deixat d'escoltar, fins i tot les seves pròpies paraules. De sobte la consulta li va semblar lluminosa, gairebé acollidora. Allò es va convertir un cop més en una cosa rutinària.

Ja no el necessitava. Tornaria a la feina. Trucaria l'Emerson. Li diria que tot anava bé, que cap problema.

L'Anna es va inspeccionar una petita piga del genoll i després es va tirar enrere. A la dreta tenia el quadern de dibuix que últimament s'enduia a tot arreu, els fulls gruixuts, cars, la major part en blanc. Va tocar la tapa. Encara no se n'avergonyia. Encara creia que potser aquell quadern contribuiria a convertir-la en la persona que seria.

Els arbres fluïen a costat i costat de la carretera. Semblava que el cotxe hi nedés. En algun moment, la ciutat havia quedat enrere. Ara hi havia terra: verda, esponerosa, deliciosa com xarrups. La idea dels carrers descarnats era més llunyana; els esclafits dels coloms es van anar esvaint, fins a desaparèixer.

L'Anna va obrir la finestra.

La Claire va aixecar els ulls del llibre.

—Cal?

—És que fa una olor boníssima.

La seva mare no va dir res. Al cap d'un moment l'Anna la va tornar a tancar. El refrec del vent va continuar a l'altra banda del vidre.

—Has passat molta por? —va preguntar.

—Com? —va contestar la Claire.

—No tu, el papa. Pel queixal.

—Oh, rateta. Però si no tenia cap por. Només... —Una imatge fugaç de la cama gangrenosa del seu pare—. Només hi he anat per assegurar-me'n.

L'Anna no va semblar gaire convençuda i l'Amos es va imaginar que seguia parlant i afegia al que la noia ja sabia —que el seu avi s'havia mort abans que ella naixés— detalls sobre l'aspecte que tenia ajagut a la sala d'estar, els ossos infestats de tumors, el tou de la cama com una carbassa deixada podrir al sol. Potser continuaria i li descriuria com s'havien reunit al voltant del taüt de fusta de pi més barat, un taüt que no l'hauria commogut ni poc ni molt si la seva mare no hagués exclamat que evidentment no hi havia hagut diners per a allò, que evidentment el seu coi de pare no s'havia ocupat de res.

Podia ser una cosa ràpida. Amb els detalls adequats potser l'Amos aconseguiria crear una imatge que continguéss

una certa veritat. El meu pare: un home d'una desídia tràgica, destructiva; divorciat dues vegades, havia fumat, begut i menjat fins a l'extrem. Al final tenia seixanta-dos anys. Els ulls esgrogueïts com brases extingides durant la nit; a l'armari, una caixa de factures sense obrir. I jo? Un riure breu. Aquella primavera havia fet vint anys. Quan vam llençar el seu llit, el matalàs estava ple de formigues.

S'imaginava la cara de l'Anna mentre li exposava tot això. Seriosa, una mica desconcertada. S'imaginava la de la Claire, també, tenyida de perplexitat escèptica i un punt d'irritació. Ella ja l'hi havia sentit explicar —feia dècades, aquells dies en què, arrepenjats en un colze, havien abocat les històries respectives sobre el manyoc de llençols—. Però feia molt temps, d'allò; no hi havia cap necessitat de treure-ho ara. Per què, diria l'expressió de la Claire, li explicava això a la nena?

Era una pregunta sobre la qual l'Amos no tenia resposta. Senzillament, a vegades hi pensava: que havia de compartir una cosa amb la seva filla. I quan hi pensava, sentia una necessitat molt forta de confessar-se.

D'altra banda, la tarda era esplèndida. Estaven junts i tranquils, de camí a una celebració en honor del millor amic de l'Amos. I tot i que era una gran ocasió, també hauria pogut ser fàcilment un cap de setmana qualsevol. Perquè aquest era el món que ell havia modelat, el món que havia aconseguit forjar. Què hi guanyava, doncs, desenterrant aquell episodi d'un passat fètid? Res. En el millor dels casos, molt poc. Per tant, el va bandejar i va somriure: a ell mateix, als arbres, al cotxe assossegat, impertorbable.

L'Amos va notar que la Claire el mirava.

—Que bé que hi anem —va dir—. Ell fa veure que li és igual. Però...

L'Amos va fer una mitja rialla i va assentir. La setmana següent hi hauria una festa en tota regla, una cosa digna de la idea dels cinquanta-dos. Amics, col·legues, les comes enfundades en uns pantalons funcionals; ostres, cebes adobades a la barra. Tant era. El diumenge era el dia en si; el que es recordés, fos el que fos, passaria aleshores. Matraques, barrets, una espelma clavada a la corona d'un ou passat per aigua.

Al seient de darrere, l'Anna va badallar. La Claire va estirar els braços endavant i va picar sobre el tablier. El silenci de les famílies no és mai absolut. Parlen les arrels, la respiració.

Cadascun d'ells pensarà en aquest trajecte a la seva manera. Es meravellaran de la normalitat que hi havia, hi buscaran senyals. Ja s'havia trencat? Ja l'havien perduda? S'ho preguntaran. No en tindran ni idea.

La Claire es va girar cap a ell.

—Gràcies per pilotar el vaixell.

Ell li va posar una mà sobre la cama i la Claire es va moure de manera que li quedés pinçada entre els genolls. El cotxe continuava lliscant. L'Amos notava com se'ls en-duia; aquella vida harmoniosa, sense arestes.